

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **B. S.**, zast. Mgr. Tomášem Těšitelem, advokátem se sídlem tř. Edvarda Beneše 1527/76, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2017, č. j. OAM-19/LE-LE05-LE05-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 12. 2018, č. j. 29 Az 50/2017 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Tomáši Těšitelovi, advokátu se sídlem tř. Edvarda Beneše 1527/76, Hradec Králové, **se nepřiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Žalovaný jím zastavil řízení o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť nebylo možné zjistit místo pobytu žadatele a na základě dosud zjištěného stavu věci nebylo možné o žádosti rozhodnout.

[2] Z rozhodnutí žalovaného je patrné, že k zastavení řízení dospěl na základě informace ze Správy uprchlických zařízení, provozovatele Pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí, ze dne 15. 5. 2017, z níž vyplynulo, že stěžovatel opustil dne 12. 5. 2017 bez povolení správního orgánu toto pobytové středisko a neoznámil místo, kde se bude zdržovat. Protože žalovaný na základě dosud zjištěného stavu věci nemohl o žádosti stěžovatele rozhodnout, zastavil řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[3] Soud především přezkoumal, zda okolnosti případu umožňovaly aplikaci § 25

písm. j) zákona o azylu. Dospěl k závěru, že stěžovatel svévolně opustil pobytové středisko a nenahlásil místo svého pobytu. Takovým jednáním porušil svou povinnost podle § 82 zákona o azylu, která mu musela být vzhledem k dlouhodobému pobytu v ČR známa. Krajský soud naznal, že za takového stavu věci žalovaný neměl povinnost pátrat po tom, kde se stěžovatel zdržuje, a byl oprávněn dle citovaného ustanovení zastavit řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. K námitce o tom, že žalovaný nezdůvodnil, proč nemohl za stávající situace ve věci rozhodnout, soud uvedl, že pokud hodlal žalovaný provést doplňující pohovor, či jinak doplnit podklady pro rozhodnutí ve věci, soud toto nemůže považovat za zásadní pochybení. Protože krajský soud nespatriil v zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pochybení ze strany žalovaného, nezabýval se již stěžovatelem tvrzeným nebezpečím v případě návratu do země původu, které by bylo nutno vypořádat až v řízení ve věci samé.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel namítá, že krajský soud se řádně nevypořádal se žalobní námitkou, že žalovaný nedostál své povinnosti zjistit řádně stav věci s ohledem na stěžovatelem uvedené skutečnosti v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při pohovorech v rámci řízení. Dle stěžovatele krajský soud nezdůvodnil, jakým způsobem dané skutečnosti hodnotil, v podstatě jen odkázal na závěry žalovaného a věcně se nezabýval důvody uvedenými v žalobě. Napadený rozsudek má z těchto důvodů za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, z čehož dovozuje i přijatelnost kasační stížnosti.

[5] Stěžovatel je dále názoru, že řízení před žalovaným bylo zatíženo vadami, pro které mělo být zrušeno, neboť žalovaný neměl pro své rozhodnutí dostatek podkladů vzhledem k reálné situaci v konfliktem zasažených částech země. V důsledku toho nemohl žalovaný ani krajský soud dostatečně posoudit hrozbu ohrožení života nebo jiné závažné újmy hrozící stěžovateli při návratu do země původu. Toto riziko je aktuální ze strany skupiny, která ho pronásleduje pro jeho dřívější ekonomické napojení na politickou stranu bývalého prezidenta, a dále pro potenciální pronásledování státními orgány a jejich členy v důsledku neochoty jim platit úplatky za umožnění mu podnikat. Stěžovatel rovněž opakovaně odkazoval na svá zjištění o šikanózním jednání obyvatelstva vůči občanům, kteří nejsou zjevnými Ukrajinci, a které je tolerováno státními orgány. Takové jednání pak očekává vůči své osobě s ohledem na získaný přízvuk. Poukazuje i na to, že se na Ukrajině vyskytují snahy o různé formy pomsty vůči i jen zdánlivým sympatizantům separatistických tendencí, které jsou rovněž tolerovány ze strany státních orgánů. Navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc soudu vrátit k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že trvá na tom, že rozhodl v souladu se zákonem a ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Má za to, že ho skutkové okolnosti případu (svévolné opuštění pobytového střediska a neoznámení adresy pobytu stěžovatelem) opravňovaly k aplikaci § 25 písm. j) zákona o azylu a neměl v daném případě povinnost pátrat po místě pobytu stěžovatele. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

pokračování

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem [§ 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

[8] Následně posoudil kasační stížnost z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně. Dospěl však k závěru, že kasační stížnost je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., protože námitky v ní obsažené nelze podřadit pod § 103 odst. 1 s. ř. s.

[9] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *[k]asační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[10] Ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. obsahuje typové důvody nezákonnosti rozsudku krajského soudu. Z povahy věci přitom plyne, že tyto důvody musí směřovat proti tomuto rozsudku, tj. buď proti důvodům, které krajský soud vedly k jeho rozhodnutí, nebo proti jeho postupu v řízení o žalobě. Jiné důvody logicky nemohou vést ke zrušení napadeného rozsudku a podle citovaných ustanovení jsou nepřipustné.

[11] Námitky, které stěžovatel vznesl v kasační stížnosti, tomuto kritériu nevyhovují. Stěžovatel sice podřadil důvody své kasační stížnosti proti napadenému rozsudku pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., nicméně z obsahu kasační stížnosti je patrné, že se tyto důvody, tak jak byly stěžovatelem v kasační stížnosti dále konkretizovány, zcela míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu. Jak je patrné z narace, stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku vzhledem k nedostatečnému odůvodnění hodnocení skutkového stavu věci ve vztahu k obsahu žádosti o mezinárodní ochranu a k pohovorům a dále namítal vady správního řízení pro nedostatek podkladů pro správné hodnocení skutkového stavu pro posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu. To však nebylo předmětem přezkumu krajského soudu ani předmětem rozhodování žalovaného.

[12] Krajský soud přezkoumával rozhodnutí žalovaného, který zastavil řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. j) zákona o azylu. Z rozhodnutí je patrné, že se samotnými důvody pro udělení mezinárodní ochrany již dále nezabýval, neboť žádost stěžovatele ani nemohla být z důvodu zastavení řízení dále meritorně posuzována, jak správně konstatoval i krajský soud. Pokud tedy stěžovatel kasační námitky podřadil pod kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. a obsahově namítal nedostatky rozhodnutí krajského soudu z hlediska nedostatečnosti přezkumu řízení o samotné žádosti stěžovatele, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat nepřipustnost takových námitok podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Je tomu tak proto, že kasační stížnost nesměřuje proti důvodům, na nichž je rozhodnutí krajského soudu postaveno (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, publ. pod č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo usnesení ze dne 16. 12. 2003, č. j. 6 Azs 44/2003 - 31, publ. pod č. 738/2006 Sb.).

[13] Stěžovatel tak v rámci svých námitek neuvedl, v čem spočívalo pochybení krajského soudu při přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení o stěžovatelově žádosti o mezinárodní ochranu. Takovým namítaným pochybením mohlo být např. nezákonné uplatnění § 25 písm. j) zákona o azylu pro rozpor se skutkovým stavem věci s ohledem na podmínky pro zastavení řízení, nikoli s ohledem na meritorní posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, jak stěžovatel učinil.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost stěžovatele je nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., Nejvyšší správní soud ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3, věty první, ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[16] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 19. 6. 2017, č. j. 29 Az 50/2017 - 10, ustanoven zástupcem pro řízení Mgr. Tomáš Těšitel, advokát se sídlem tř. Edvarda Beneše 1527/76, Hradec Králové. Podle § 35 odst. 9, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle věty první téhož ustanovení zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Tuto kasační stížnost však nelze vyhodnotit jako úkon učiněný k ochraně práv stěžovatele, neboť ji Nejvyšší správní soud shledal nepřipustnou, z důvodu kterého nemohl ani přistoupit k meritornímu přezkumu napadeného rozsudku krajského soudu. Ustanovenému zástupci proto odměnu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu